

Evanjelická Aliancia v Slovenskej republike

Aliančný modlitebný týždeň 2011

S V E T L O
V TEMNOM ÚDOLÍ

Úvod

S V E T L O

V TEMNOM ÚDOLÍ

Za posledných 20 rokov sme žili s mnohými nádejami i mnohými sklamaniami. Minulé storočie sme končili s nádejou, že pominula diktatúra komunizmu a nastúpi obdobie ľudského demokratizmu. Prišlo však obdobie hospodárskej krízy, ktoré trvá dodnes a nevieme, kedy pominie. Bolesťi však máme nielen kolektívne, ale aj individuálne. Dostaneme ťažké ochorenie, zomrie nám niekto drahý, stratíme zamestnanie, prestane sa dariť v podnikaní, poškodia nás dažde, atď. Potom sa dívame na mladých, ktorí sa vezú v sprievode na autách, aby uzavreli manželstvo a mohli si „užívať“, a povieme si: „Netušia, čo ťažkého ich čaká!“ Vidíme, ako sa mladí muži po hýrivo strávenej noci vracajú s hlučným smiechom a nevedia, že ďalšie dni nebudú také radostné, ale možno až príliš bolestné. Nedá sa nič robiť. Skúsenosť ukazuje, že život je „sladké s horkým pomiešané“. To zakúšajú nielen chudobné krajiny v Afrike a Ázii, ale aj naše krajiny v Európe, ba aj v bohatej Amerike. Dokonca poznajú to nielen svetskí ľudia, ale aj veriaci, ktorí majú časy požehnaní, ale aj obdobia bolestných skúšok.

Dá sa tu niečo robiť? Nuž oddeliť jedno od druhého sa nedá, a predsa niečo dobrého sa tu môže stať! V bolesti sa napokon môže uskutočniť aj taká zmena, ktorú v dňoch šťastia nezažijeme. Je to ťažko pochopiteľné, je to pravda „proti rozumu“. Chirurgovia v nemocnici operujú pacientov tak, že ich ostrým skalpelom režu a spôsobia im ranu. „*Liečime rezom*“, môžeme povedať o tom, prečo ľuďom pôsobia bolesti. To je pre nás veľká nádej, za ktorú treba ďakovať na modlitbách. Ale nielen to! Potešenie v depresii potrebujeme nie len my, ale aj ľudia, s ktorými sa stýkame. Môžeme prežiť aj takú skúsenosť, že odišiel človek v strede života, ale zanechal za sebou krásne stopy. Nevedel odprieť pomoc nikomu, kto ju potreboval. *Mal krátky, ale plný život!* To je pre nás výzva, aby sme nehľadali len svoje potešenie, ale aby našou životnou normou bolo poskytovať druhým pomoc a radosť.

V týchto prvých dňoch nového roka by sme sa chceli zamýšľať nad naším „temným údolím“ a vidieť, čo požehnaného v ňom nám Pán pripravil. Tiež pozerať sa na tých, ktorí sa podľa Písma oslobodili od sebeckta a ktorí nás napomínajú: „Pod' a rob to podobne“!

Nedeľa 9.1.2011

1/ JOZEFOVO OTROCTVO (1M 37:5-11; 50:15-21)

V Jozefovom živote môžeme vidieť hlboké poníženie. Stal sa otrokom, ktorý nemal žiadne práva, len tvrdé povinnosti. A predsa tu zažil on i jeho bratia Božie požehnanie!

a/ Pokorenie nadaného chlapca

Jozef je nadaný chlapec. Pasie stádo s bratmi, ale neprispôbil sa im v ich zlých činoch, ale hovoril o tom doma otcovi. Podstúpil veľké riziko, lebo najpohodlnejšie by pre neho bolo pridať sa k nim a klamať otca. On však nešiel podľa bratov, ale podľa Božieho zákona. Tým si ich znepriatelil, čo bolo jeho ohrozením. Otec bol pritom nerozumný a svoju lásku k nemu prejavil tým, že mu dal ušiť pestré šaty. Boli pekné, ale v nich už nemohol pásť ovce. Ba vo svojich snoch sa začal povyšovať nad bratov i rodičov (37:5-11).

Pýcha nadaného – to je veľké nebezpečenstvo! Tu mohol prísť pád, ale neprišiel. Na konci života ho bratia prosia o odpustenie a nie sú si istí, či ich Jozef neurobí otrokmi. Ale Jozef už nie je namyslený: „Nebojte sa! Či som tu azda namiesto Boha?“ (1Mojž. 50:19). Vidíme teda, že Jozefovo mimoriadne poníženie bolo dobrou školou zriekania sa seba samého. Naše obdarovanie a múdrosť je veľmi klzký ľad. Preto nám Pán dá – obrazne – také topánky, z ktorých klince trčia nielen do ľadu, ale aj do nohy – aby sme sa nepokízlili, ale odišli z ľadu preč.

b/ Poníženie silných bratov

Jozefovi bratia robia zlé veci, ale to nebolo to najhoršie. Rozhoduje to, ako v živote odpovedáme na kritiku. Na Jozefovu kritiku bratia odpovedajú tým, že sa rozhodnú odstrániť kritiku. Je to neuvážené, lebo kritik môže zmiznúť, ale chyba zostáva chybou. Poslúchnu síce najstaršieho Rúbena, aby ho nezabíjali, ale svojej panovačnosti sa nevzdali. Rúben mal síce dobrý úmysel vyslobodiť Jozefa zo studne a priviesť k otcovi, ale nebol dosť rázny. A tak kým bol preč, bratia Jozefa predali kupcom za otroka (37:18nn).

Bratia sú zlí, ale aj šikovní. Vedia, že majú múdreho otca. Ako tomuto človeku prejsť cez rozum? Nemôžu mu povedať, že Jozefa predali. Potom dostali geniálny nápad. Vzali Jozefove šaty, namočili ich do krvi a otcovi nepovedali: „Toto sú Jozefove šaty“, lebo by to bol skúmal. Len mu oznámili: „Toto sme našli“, a otec si už sám urobil úsudok: „Toto sú šaty môjho syna“ (37,31nn). Ich ľstivosť je však proti Božiemu zákonu, a tak bola milosť pre nich, keď zbadali svoju vinu a vyznali ju, takže sa Jozef musel rozplakať nad ich pokorou (50:17).

c/ Z rodiny sa zrodí národ

Na Jozefovom prípade možno vidieť Božiu stratégiu. Boh povedal Abrahámovi: „Staneš sa otcom mnohých národov“. Nie „Vysoký otec“, ale „Otec množstva“ (1Mojž. 17:4n). Lenže ako sa to môže stať? Jákobova rodina je pekná, ale má len 70 členov (1M 46:27)! Boží plán bol jedinečný, lebo v Egypte sa z malej rodiny stal niekoľkostotisícový národ. Nebolo by to bývalo možné, keby Jozef i s bratmi a otcom neboli trpeli a nestali sa nástrojmi Božími.

Poznáme remeselníkov. Ak potrebujeme stôl či skriňu, tak nám to urobia. Ako? Majú krásne dosky; rovné, uhladené. Lenže oni nepotrebujú rovné a dlhé dosky, ale také, ktoré by do seba zapadali. Aby sa čo len dve z nich zhodli, musia stolári na konci jednej i druhej strany urobiť rezmi také výstupky, ktoré by pasovali do drážok na druhej strane a opačne. Tak je to aj s nami. Boh chce mať z nás svoje dielo a musí nás orezať. To bolí, ale tak vzniká Boží výtvor.

Záver. - Nestážujme sa Bohu a nevyčítajme Mu, že nám krivdí, ale ďakujme mu, že nás ochraňuje a bolesťou z nás robí svoje nástroje!

Modlitby: Téma - Rodina

Vďaky:

- za zvláštny Boží dar rodiny
- za krásu pekného manželstva
- za vzácny dar ostať a žiť ako slobodný, neženatý nevydatá

Prosby:

- za schopnosť manželov ostať v dlhodobom zväzku manželstva
- za vytváranie zdravých rodín
- za manželov v kríze a rôznych ťažkostiach

Pondelok 10.1.2011

2/ DÁVIDOVE ÚTRAPY (Žalm 23)

Dávid bol Bohom vyvolený kráľ, ktorý nebol bez chýb, ale ktorý sa stal vzorom bohobožného panovníka, a tak aj predchodcom Mesiáša. Za všetko však platil mnohými útrapami.

a/ Zakúšal mnohé požehnanie (1-3)

Dávid bol pastierom a vedel, ako je to často neľahké postarať sa o ovce, aby mali nie len pašu, ale zelenú pašu, nielen vodu, ale tichú vodu, nielen život, ale obnovený život. Stal sa Božou ovečkou, domov mal v Božom košari, v ktorom nič nechýbalo. Bolo tam všetko potrebné a bolo to v kvalitnom stave. To všetko mal u Hospodina v hojnej miere. K tomu: všetko to robil Boh „pre svoje meno“. Iste, Dávid bol snaživý, ale aj u neho sa našli závažné nedostatky, ktoré mu nerobili česť. Ako hrdinu si ho Boh vyvolil iba zo svojej lásky!

Keby sme začali skúmať, čo si ľudia myslia o kresťanstve, tak by sme sa dozvedeli, že je to „učenie, ktoré nám berie všetko, čo je najkrajšie“. Zakazuje nielen vraždu, ale aj voľný sex, krádež, klamstvo, lakomstvo. Podľa populistického zmýšľania sa takto dnes nedá žiť. Kresťanstvo nám v skutočnosti dáva radosť vo všetkých týchto sférach, ak nechodíme vlastnými cestami, ale dáme sa viesť Ježišovi, ktorý nás miluje až na smrť.

b/ Išiel aj cez veľké útrapy (4)

Musel prechádzať aj „temným údolím“, pretože paša bola nie len na jednej strane, ale aj na druhej a stádo sa tam dostalo len cez temné údolie. „Údolie tieňov smrti“ sa dokonca dá vyložiť tak, že je v ňom nie len tma, ale ohrozuje nás v ňom smrť. Dávid sa však nebojí, lebo Hospodin je s ním. Nehovorí však, že v ohrození života „idem k Tebe“, ale „Ty si so mnou“. Nie ovca uteká k Pastierovi, ale Pastier sa ujíma ovce. Má prút, ktorým odháňa nepriateľov, a má palicu, ktorou pomáha ovečke, ktorá práve v ohrození zakúša Božiu blízkosť.

Temné údolie – poznáme to? Nemôžeme sa toho zbaviť. Keď sa zídeme, rozprávame sa väčšinou nie o tom, akú radosť sme zažili, ale čo nás bolí. Jeden brat rozprával, že navštívil chorú sestru, ktorej rozprával, o čom sa kázalo v modlitebni, a ona mu rozprávala o svojej chorobe. Keď sa to párkrát zopakovalo, spýtal sa: „Ja vravím o Bohu a ty o nohe – čomu veríš?“ Neveríme, že v temnom údolí sa nám zjavuje Božia láska. Namiesto vďaky sa sťažujeme!

c/ Dostal silu víťaziť nad protivníkmi (5)

„Prestieraš mi stôl pred mojimi protivníkmi“ (5) – to nám objasňuje ďalšiu pravdu. Dávid mal, napodiv, veľa protivníkov. Jeho bratia ho ponižovali; ohrozoval ho nie len Goliáš, ale aj prvý kráľ Saul, ktorý ho naháňal po celom kráľovstve; postavil sa proti nemu jeho syn Absolón. Boh ho nevedol cestou okolo protivníkov, ale naproti nim mu pripravil stôl a na ňom výdatnú posilu, aby ich mohol premôcť. Tak sa stalo to, že práve zoči-voči protivníkom jeho „kalich preteká“. V ňom bola sila a v ňom bol olej na pomazanie víťaza!

„Mal ťažký život, ale žil.“ - hovorí Victor Hugo o jednom svojom hrdinovi. To znamená, že ani v našom prípade nejde o to, aby sme svoj život prežili čím ľahšie a bez škrabancov. To sa nám ťažko aj splní. A to platí nie len o ľuďoch zo sveta, ale aj o nás. Boh aj svoje milované

deti vedie cez boj. Chce, aby „náš kalich pretekal“ a aby sme mali radosť, ktorá sa do pohára nezmesť. Toto víťazstvo je len vtedy, keď máme nie pohodlie, ale silu k boju, ktorý vyhrávame!

Záver. - **Ďakujeme Pánovi, že je múdry a že nám dal nielen zelené pastviny, ale aj temné údolie, lebo tak sme vyhrávali.** Prosme za tých, ktorí sú zvlášť skúšaní. Možno aj v rôznych obvineniach a súdoch a pod. Prosme za deprimovaných ľudí, ktorí sa ťažko spamätávajú.

Modlitby: Téma - evanjelizácia a misia

Vďaky:

- za slobodné zvestovanie evanjelia v našej krajine
- za zvestovateľov evanjelia
- za príležitosti evanjelizačných podujatí v našom meste, krajine
- za misijné a evanjelizačné projekty a organizácie
- **Prosby:**
- za účinkovanie Svätého Ducha, aby ešte mnohých oslovil
- za všetkých, ktorí idú cestou svojvoľnosti, aby sa mohli navrátiť k Bohu
- za kresťanov, aby sa každý stal evanjelistom tam, kde žije

Utorok 11.1.2011

3/ JÓBOVA BEZRADNOSŤ (Jób 42,1-6)

Keď sa zaoberáme predmetom utrpenia, Jób môže byť pre nás veľkou pomocou. Ved' je to postava, ktorá je vzorom trpiaceho, čo sa len ťažko dostáva zo svojej bezradnosti.

Prečo?

a/ Bol spravodlivým človekom (Jób 1,1-5)

Podľa autora knihy bol Jób spravodlivým mužom, pretože bol „bezúhonný a priamy človek“ (1). Spravodlivosť sa neprejavuje v tom a tom skutku, ale v celkovom postoji: či je niekto úplne Božím majetkom. Preto sa Jób snažil o stopercentnosť u seba aj u svojich detí: prinášal obete aj za ne, keby sa nejako boli previnili pri svojich oslavách (5). Tak ho Boh aj požehnával peknou rodinou, ale aj bohatstvom majetku (3).

Napriek tomu však Jób upadol do ťažkostí. Do celej veci sa zamiešal zvodca Satan, ktorému Boh dovolil, aby siahol na Jóbov spokojný život. Udalosti potom idú ako na nitke: jedni nepriatelia zabijú jeho voly a osly, druhí ovce a tretí ťavy (15-17). Horšie bolo, že víchrica usmrtila všetky jeho deti (18n), a najhoršie, že ochorel aj on (2,7nn). Boh dal určitú obmedzenú moc aj pokušeľovi. Človeka stvoril nie ako figúrku, ktorá sa nemení, ale ako bytosť, ktorej dal veľkú slobodu a ktorá sa môže rozhodovať pre Boha, alebo pre Satana!

b/ Je bezradný, ako sa správať (1,21; 9,21)

Na začiatku sa ukazuje ako bezúhonný: „Hospodin dal a Hospodin vzal, nech je požehnané meno Hospodina!“ (1,21). To by bolo pekné, lenže tu nie je koniec. Jeho dôvera v Boha pokračuje tým, že zlorečí dňu svojho narodenia: „Nech zhynie deň, keď som sa narodil. Prečo som sa nenarodil mŕtvy...?“ (3,3.11). Jeho slová sú pochopiteľné, lenže možno z nich vycítiť nespokojnosť s tým, že vedľa požehnaní ho Boh postihol aj utrpením. Nezaslúžil si to!

Preto medzi ním a jeho priateľmi nastáva dlhoročná debata o jeho spravodlivosti. Priatelia ju popierajú. Jeden po druhom mu vravia, že „nikto nevinný nezahynul“ (4,7), lebo „Boh nezavrhnú bezúhonného“ (8,2) atď. Jób sa im bráni v deviatich rečiach, dokazuje svoju nevinu a rozvádza krátku výpoveď: „Som nevinný“ (9,21). Utieka sa nakoniec k reči o Múdrosti (k. 28), ale o riešenie sa pokúša najmladší z priateľov, Elíhu. Ten síce je proti starším spoločníkom, ale i Jób by mal povedať: „Zhrešil som“ (33,27). Na konci debaty stojí teda bezradnosť!

c/ Uznáva svoju nehodnosť (40:4,5)

Rozuzlenie sporu prichádza po Božej reči: „Kde si bol, keď som kládol základy zeme?“ (38:4). Jób bol v podstate hrdý na svoju oddanosť Bohu a myslel si, že ho môže „zachrániť jeho vlastná pravica“ (40:14). Potom ale vraví: „Kladiem si ruku na ústa... Hovoril som o veciach, ktoré som nechápal ... Preto odvolávam svoje slová a kajám sa v prachu a v popole“ (40:4. 42:3,6). – Nielen naša nevera, ale aj naša vernosť môže byť prejavom našej pýchy. Preto Boh na nás z múdrosti dopustí bolesť, aby „rezom uzdravila“ našu namyslenosť!

Jób nečakal v svojej vernosti utrpenie, ale iste ani v utrpení nečakal Božie požehnanie. Lenže Boh je nepochopiteľný tak v utrpení, ako aj v požehnaní. „Ďalšie dni Jóbove Hospodin požehnal ešte väčšmi ako predchádzajúce“ (42:12). Pochopil, že keď sa vzdáme aj spoliehania na svoju vernosť, Boh nám pridá aj to, čo sme nečakali. Jób dostal zase deti, ba čo sa týka dobytku, dostal raz toľko (42:12n). Božie riadenie sveta presahuje naše predstavy!

Záver. - **Bolesť postihuje aj nás.** Priznajme si, že aj my – často nevyslovene! – vyčítame Bohu krivdu. Ťažkosť trvá dovtedy, kým sa nezbavíme hrdosti na svoju vernosť v pevnej dôvere, že Boh žehná práve malého, nehodného a pokorného človeka.

Modlitby: Téma - prenasledovaná cirkev

Vďaky:

- za to, že aj v krajinách, kde je cirkev prenasledovaná, smie rásť
- za svedectvo tých, ktorí napriek ohrozeniu života nasledujú Pána
- za hrdinstvo viery kresťanov v islamských krajinách
- za našu náboženskú slobodu

Prosby:

- za vytrvalosť a posilnenie všetkých prenasledovaných za vieru
- za náš súcit s prenasledovanými kresťanmi
- za prenasledovateľov veriacich, aby ich Pán Boh obrátil k sebe

Streda 12.1.2011

4/ JEŽIŠOVA OBEŤ (Filipským 2:5-11)

Ak premýšľame o našich radoostiach a bolestiach, rozhodujúce slovo vyplýva z Kristovho zmýšľania a Jeho života. Vykonal dielo záchranu pre celý svet. Kde možno vidieť princíp Jeho konania?

a/ Zriekol sa seba (6)

Ježiš bol „na podobu Boha“. Vysvetlenie je pri Adamovi, ktorý bol tiež „na Boží obraz“, a to s úlohou, aby vládol nad stvorením (1M 1,26.28). To bol jeho cieľ, ale záležalo teraz na spôsobe, akým to dosiahne. Človek dostal lákavú ponuku, aby jedol zo stromu, lebo tak „bude ako Boh: bude vedieť, čo je dobro a zlo“ (1M 3:5), t. j. určovať si, čo je dobro a zlo. Jedol z ovocia, lebo šťastie videl v tom, čo je pre neho sladké, krásne a nasycujúce ako ovocie (1M 3:6).

Túto osudnú cestu Ježiš zamietol. „Nepokladal za žiaducu korisť byť ako Boh, ale sám seba zmaril“. Doslova tam stojí: „Sám seba vyprázdnil“. Srdce človeka je naplnené mnohými túžbami. Vidno to už na malých deťoch, ako cmúľajú tú svoju fľaštičku s mliečkom, svoj cumlík alebo aspoň svoj prštek. Ježiš to všetko zo srdca vyprázdnil. Zaprel seba, t.j. povedal „nie“ svojmu Ja (Filip. 2:6-7). Prvý Adam skočil na Satanovu ponuku, druhý Adam odoprel chlieb ako slasť, skok z chrámu ako slávu a kráľovstvá sveta ako moc (Mt 4:1-10).

b/ Podriadil sa Otcovi (7-8)

Ježiš sa zriekol samého seba, aby „vzal na seba podobu služobníka“ (7). Znamenalo to, že celé Jeho snaženie smerovalo k tomu, aby nie Jemu slúžili, ale aby On slúžil druhým. Preto keď bol „v spôsobe nájdený ako človek“, neznamená to, že bol len podobný človeku, ale že „sa stal jedným z ľudí“. Aj On mal túžbu po živote. Ešte pred svojou smrťou sa modlil, aby Otec od Neho vzal ten kalich. Aj On by bol radšej žil ako trpel. Povedal však: „No nie ako ja chcem, ale ako ty chceš“ (Mk 14:36).

„Žiaduca korisť“ pre Ježiša bol Otcov plán spásy! Preto musel od Otca zostúpiť na zem a stať sa človekom so všetkým, čo to v sebe zahŕňa. Pravda, mimo hriechu, lebo Jeho vôľu neovládala snaha sám si určovať, čo je dobré a zlé, ale Boží záchrana sveta. Preto Jeho poníženie bolo na úroveň, ba pod úroveň človeka, keď sa stal „poslušný na smrť, a to na smrť na kríži“ (8). Ľudstvo bolo zadlžené; niekto nevinný jeho dlhy musel prepísať na seba!

c/ Boh Ho povýšil (9-11)

Otec na Synovu poddanosť odpovedal tým, že ho „povýšil nado všetko“ (9). Takéto povýšenie z dna na vrchol je možné len u Stvoriteľa, my ľudia neoblúbujeme dno, iba vrchol. Ježiš dostal „meno nad každé meno“ (9), pričom výraz „meno“ neznamená pomenovanie, ale hodnosť. „Ježiš“ nie je krstné meno, a Kristus priezvisko! „Meno“ znamená oslavu, že bol povýšený, aby sedel po pravici Otca a stal sa tak Otcovým spoluvládcom (por. Mk 16:19).

Tu je vyjadrená Ježišova minulosť a prítomnosť. V minulosti sa zriekol egoizmu a svojou obeťou priniesol spásu celému ľudstvu. V prítomnosti je po pravici Otcovej a riadi svet. Príde však chvíľa, keď v budúcnosti „pri mene Ježiš pokľakne každé koleno“ (10). Nehovorí sa tu, že Ježišovi sa v pokání poddá celý vesmír. Ved' táto absolútna úcta pred Ježišom sa vzťahuje nie len na mocnosti nebeské, ale aj na pozemské, ba aj na podsvetné. Či už dobrovoľne, alebo nútene, každý musí vyznať, že „Ježiš Kristus je Pán“, a to na „slávu Boha Otca“ (11).

Záver. – Ježiš našiel zmysel svojho života v obeti za druhých. Preto sa z dna dostal na vrchol. Je to výzva pre nás, aby sme vyznávali Jeho panstvo a nesnažili sa mať len radosť a spokojnosť. Božie požehnanie prichádza vtedy, keď trpíme spolu s Pánom pre druhých.

Modlitby: Téma - kresťanskí podnikatelia a kresťania v pozíciách zodpovednosti

Vďaky:

- za svedectvo kresťanov v podnikaní, zodpovednosti a politike
- za duchovné dary potrebné k podnikaniu a zodpovedným úlohám
- za kresťanov ochotných prevziať zodpovednosť

Prosby:

- za silu k morálnej integrite vedúcich na všetkých úrovniach
- za vládu a parlament, aby mali odvahu k eticky správnym rozhodnutiam, aby vytvárali spravodlivé zákony
- za políciu a armádu, aby sa zastávali slabých, aby účinne bojovali proti násilníkom a porušovateľom zákona

Štvrtok 13.1.2011

5/ V NEDOSTATKU PREBYTOK (Ján 2:1-11)

„Temné údolie“ možno zažiť v rôznych situáciách. Keď je to pri zatahnutej oblohe, tak je to iba isté sťaženie. Keď je to však pri svite slnka, tak nás to poriadne pichne. Čo potom?

a/ Vyprázdnená radosť (1-3)

Život na izraelskom vidieku bol skromný. Úroda na poli bola striedavá, daždivé časy striedali suchoty. Oblečenie pozostávalo z nutného ošatenia. Svoju chudobu si preto ľudia vynahrádzali na svadbách. Tam sa nevesta vykúpala, ozdobila nádhernými šatami, ženich mal veľký sprievod, atď. Svadba oplývala nadbytkom najsýtejších jedál a nápojov, hlavne dobrého vína. Keď sa tam niečoho nedostávalo, bola to veľká pohana pre ženícha, ktorá sa neodpúšťala.

Takto sa aj v Káne hostili a zrazu – minulo sa víno! Keby sa niečo také stalo za bežných okolností, bolelo by to tiež, ale keď sa to stalo na svadbe, bola to strašná rana pre hostiteľov. Istá mladá rodina mala krásny kalich zo zlatého krištálu a pýšila sa ním pred hosťami. Potom sa ale sťahovala, kalich zle zabalila, a tak praskol. Potom sa ním chcela pochváliť novým priateľom, položila ho na stôl a voda z neho poliala nohy všetkým. Keby sa to stalo len členom rodiny, nebolo by to také okaté. Ale pred cudzími hosťami, ktorí to mali obdivovať?!

b/ Pretekajúca radosť (6-10)

Prípadov „prasknutej radosti“ poznáme veľa. Dobrou správou pre nás je to, že tu sklamanie nekončí. Keď Ježišovi matka oznámila, že sa minulo víno, šlo jej len o to, aby hostia mali čo piť. U Ježiša s tým nepochodila, lebo Jemu ide o div ako o prejav Jeho Božej moci. Ale „prišla Jeho hodina“ a tak dáva naplniť nádoby vodou a zaniest starejšiemu. Ten po ochutnaní dosvedčuje, že je to víno, a to výbornej kvality. Nevie o tom, čo sa stalo, len dosvedčuje zázrak.

Voda bola premenená na víno prvotriednej akosti. O jeho kvantite to nie je hneď zrejmé, lebo pre nás slovo „miera“ veľa nehovorí. V slovníku sa však môžeme dočítať, že slovo „miera“ (grécky „metrétés“) označovalo nádobu s obsahom 40 litrov. Keď tie nádoby mali po 2 či 3 mierach, mali 80 až 120 litrov, a teda priemerne 100 l, čiže spolu 600 litrov! To na začiatku nemohli mať, lebo by sa toľko vína nebolo minulo! „Je to lepšie, ako keď bolo nové!“, povedal jeden šófer o svojom nabúranom aute, ktoré mu tak výborne opravili. A Pán to s nami robí ešte lepšie!

c/ Poslušná radosť (3-5)

Na svadbe je po čase ešte viac vína ako na začiatku. To nemá byť povolenie opíjať sa s odvolaním na Ježiša, len máme ďakovať za to, že On mení bôl na radosť. Tiež za to, že situáciu nemení preto, aby ľudia mali hneď pokoj. Tak to myslela Mária, ktorá oznámila: „Nemajú vína“. Ježiš sa od nej dišancuje: „Žena, čo mňa a teba do toho?“ (4), po našom: „Nechaj ma, ja mám iné záujmy ako ty“. Ona je žena a chce len dobrotu pre ústa, Ježiš je Boží Syn a chce dosvedčiť, že Ho poslal Otec. Uctí si matku na zemi, ale poslúcha Otca na nebi!

Musíme obdivovať Máriu, že to v momente aj pochopila. Nebola urazená a ukrivdená. Preto povedala obsluhujúcim: „Urobte všetko, čo vám povie!“ (5b). Nechcela tu pomôcť nejakým „ženským“ spôsobom, napr. aby Ježiš šiel požičať víno k susedom a pod. Nie, Ježiš tu rozkazuje! A tu je Mária vzorom poslušnosti! Niekde sa Mária ctí až priveľa ako „Kráľovná neba“, niekde sa ctí primálo. My sa od nej učme poslúchať: radosť je pre poslušných!

Záver. – „Na každého raz príde“ – to iste poznáme. Máme však nádej, pretože nie len že „príde aj na nás“, ale aj „Ten“ prichádza. Tak je „potom“ krajšie ako na začiatku. Ak to neprežívame, potom je to iste preto, že nevieme poslúchať. Odvráťme sa od seba k Ježišovi!

Modlitby: Téma - Verejná dôveryhodnosť kresťanskej viery

Vďaky:

- za kresťanskú pravdu, ktorá je aj verejne dôveryhodná
- za dielo Ježiša Krista, ktorý zomrel za celý svet
- za tých, ktorí aj v ťažkostiach osvedčujú dôveryhodnosť evanjelia

Prosby:

- za milosť pokánia pre všetkých, ktorí verejne narušili dôveryhodnosť evanjelia
- za ateistické kampane na svete
- za naše dôveryhodné osobné svedectvo tam, kde žijeme

Piatok 14.1.2011

6/ ODPOČINUTIE U NOSIČA (Mat. 11:25-30)

V „temnom údolí“ je pripravené aj osvetlenie. Boh mal vždy lásku k tým, ktorých stvoril, ale vo svojom Synovi to dokázal aj hmatateľne. Nie je to však podľa našich, ale podľa Jeho predstáv.

a/ Odpočinutie pre najmenších (25-27)

Odpočinutie si nárokovali farizeji, lebo sa pýšili plnením Mojžišovho Zákona. Pritom však odmietli Jána Krstiteľa i Ježiša, ktorí ich volali k pokániu. Jednému vytykali, že je askéta a zdržiava sa dovolených pokrmov, a preto je posadnutý zlým duchom. U druhého im vadilo, že jedáva s podvodníkmi a hriešnikmi, a preto je „žráč a pijan“ (v. 16nn). Tak nad nimi Pán vyslovil svoje „beda“! Pohania, ba posledná Sodoma sú na tom lepšie u Boha ako oni (v.20nn).

Farizeji boli vzdelaní, ale Boh sa pýta na niečo iné ako na múdrosť. Ide o uznanie svojej nehodnosti, a to nemali títo zbožní, ktorí boli len herci, a nie ozajstní veriaci. Chýbalo im hlboké poznanie svojej skazenosti a závislosti na Božej milosti. Toto vedomie videl Ježiš u tých najmenších detí (25n). Tie vidia, že sú vo všetkom závislé na otcovi a preto sa k nemu túlia, lebo otec im svoju lásku naznačil svojím objatím. Postavenie dieťaťa farizeji odmietajú a tak nemajú pravé odpočinutie (Mt 18:3n). Kráľovstvo Božie je len pre ľudí s detským zmýšľaním (Mt 18:3).

b/ Odpočinutie pre preťažенých (28)

Odpočinutie dáva Ježiš tým, ktorí vidia, že ich opora je u Otca. Ale to je ešte len všeobecná pravda. Sú totiž ľudia, ktorí vidia, že nemajú v sebe sily, ale potom nevedia, ako ďalej. Namáhajú sa a sú preťažенí (28). Farizeji sa namáhali svojimi zbožnými výkonmi, títo ľudia však zápasia so svojou slabosťou. Dnes sú ešte slabí, ale zajtra hľadajú zosilnejú. Zajtra je však situácia rovnaká, a tak sa stávajú preťažенými: „Ja úbohý človek! Kto ma vyslobodí...?“ (R 7:24).

Takýchto ľudí, preťažенých pohľadom na svoju bezmocnosť, Pán volá: „Podďte ku mne a ja vám dám odpočinutie“. Ujasnime si to obrazom: ak sa chceme dostať na Mesiac, vyšplháme sa na rebrík, dokonca na najvyššie hory, atď. Potom sa dozvieme, že tam už človek bol, ale na raketopláne. A tak necháme márne pokusy a jednoducho do neho vojdeme a posadíme sa. Tak to robil aj Pavol: „Kto ma vyslobodí...? Vďaka Bohu! Stalo sa to skrze Ježiša Krista! (R 7:25). Také jednoduché, a predsa tak málo používané!

c/ Odpočinutie pre pracujúcich (29-30)

Zvláštne je, že Pán nielen dáva odpočinutie, ale že aj my „nájdeme odpočinutie“ (29). Za akých podmienok? „Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa“ (29a). Prečo takto? Odpočinutie totiž môžeme sebecky využiť pre svoje pohodlie. Niektorí z tých, čo chodia na dovolenku k moru, by tam radi aj zostali nie len týždeň – dva, ale celý rok. Ježiš však niesol jarmo,

aby pre druhých vydobyl záchranu a k tomu pozýva aj nás. Bez tohto zamierenia by sme upadli zase do nudy, ktorá je najhorším trápením. Niet radosti bez služby druhým!

Aby sme tak mohli urobiť, Pán nám vysvetľuje: „Veď moje jarmo je príjemné a bremeno ľahké“ (30). Pozrime sa na dnešnú situáciu! Máme rôzne ťažkosti a jednou je aj to, že stratíme zamestnanie. Nemáme prácu, ale neľahneme si opaľovať sa. Veď to je práve tá ťažkosť, že nemáme „jarmo“, a preto nebude výplata! Keď už má vojak rovnošatu, tak je rád, že už je zase zamestnaný! Rovnošata je príjemná a jeho zamestnanie ho baví. V ňom je odpočinok!

Záver. – V utrpení má Pán pripravený odpočinok. Nie pre múdrych, ale pre deti, vedomé si svojej slabosti. Aj pre tých, ktorí sa nevedia zbaviť svojej nemohúcnosti, a to tým, že prídu k Nemu a vezmú od Neho spasu. Potom aj tak, že druhým pomôžu prísť k Ježišovi.

Modlitby: Téma - Duchovní a vedúci v cirkvách a zboroch

Vďaky:

- za bratov a sestry, ktorí počuli Božie pozvanie do služby evanjelia na plný úväzok
- za presbyterov, starších a iných pracovníkov v cirkvi, ktorí nesú bremeno služby

Prosby:

- za svetlo Svätého Ducha, aby vedúci stáli verne v službe evanjelia
- aby vedúci vedeli rozlišovať podstatné od nepodstatného, aby mali odvahu viac poslúchať Boha ako ľudí
- za to, aby vo svojej zodpovednej úlohe obstáli a nestali sa brzdou napredovania evanjelia

Sobota 15.1.2011

7/ SAMARITÁNOVA POMOC (Lukáš 10:25-37)

Predmetom našich úvah a modlitieb bolo to, ako sa máme chovať v našom utrpení. Venujme sa chvíľku tomu, ako sa máme postaviť voči utrpeniu druhých.

a/ Nerobme blížnym utrpenie (v.30)

Z Jericha do Jeruzalema viedla 20 km dlhá cesta, ktorá stále stúpala a bola pustá a osamelá. Ako taká bola príhodným terčom pre všelijakých lúpežníkov, ktorí bezbožne prepadávali pútnikov, ozbíjali ich o majetok, ba pripravili aj o život. Aj v podobenstve to tak bolo. Lotri cestujúceho ozbíjali a nechali polomŕtveho. Vidíme, že mafia nie je vynález posledných čias. Blížny už vtedy bol blízko na to, aby sa druhí najľahším spôsobom dostali k „banke“.

To je isteže veľmi lákavé, lenže pre cirkev je to cesta „dostratena“. Jestvuje obraz o lotroch z podobenstva. Vidno tam raneného, kňaza, levítu, Samaritána. A kde sú zbojníci? Zmizli! Cirkev, ktorá sa podobne chová, nemá budúcnosť. Hrozí jej to vôbec? Nebola ona prenasledovaná? Bola, keď bola v menšine. Keď sa dostala k moci, často si počínala ako títo zbojníci. A robila to voči veriacim ľuďom, ktorí však mali iný názor na tú a onú otázku vierouky. Majstra Jána Husa upálila, lebo proti pápežskej moci postavil Boží zákon.

b/ Neobídme bedárov (31-32)

Lotri sa zachovali k pútnikovi násilne. Chybu urobili aj tí, čo sa chceli držať Božieho Zákona. Akú chybu? Levíta v chráme pripravoval bohoslužby, kňaz tam prinášal obeť. Obaja museli byť podľa predpisov očistení. K tomu patrilo aj to, že sa pred bohoslužbou nesmeli dotknúť mŕtveho človeka, iba mŕtveho rodiča. Ale aj tak sa museli potom očisťovať niekoľko dní. Levíta a kňaz nevedeli, či je človek úplne mŕtvy, ale oni sa radšej poistili na 120%. K tomu patrilo aj to, že išli vlastne z Jeruzalemského chrámu; ale „istota je istota“, Zákon je Zákon.

Takej chyby sa môžeme dopúšťať aj my. Aj my z Písma vieme, že sa nemáme miešať s neveriacimi. To je správne, lebo s kým sa stýkaš, takým sa aj stávaš. To platí pre našu mládež, najmä pre tých, čo chcú uzavrieť manželstvo. Lenže my sa stretávame aj s ľuďmi, ktorí sú síce svetskí, ale potrebujú našu pomoc. Tu sa už nemôžeme vyhovárať na to, že sú neveriaci, ale máme im ukázať lásku, ktorá je aj pre tých, čo si ju nezaslúžia. To veľmi nerobíme!
c/ Príd'me bližšie k blížnemu (33nn).

K ranenému prišiel aj „pocestný Samaritán“. Nábožensky to bol sektár, ktorý uznával z Písma len Mojžišove knihy, zamestnaním cestujúci obchodník. Šlo mu o peniaze, ale pri pohľade na raneného mu ho prišlo ľúto (33). Nepomodlil sa nad ním, nevyslovil ani Božie meno a pod., len mu vyčistil rany, dopravil ho do hostinca a majiteľovi zaplatil za jeho opateru. Nevedel veľa z Písma, ale princíp pochopil: núdzneho nesmieme obísť, len sa mu priblížiť!

Chybu robil aj zákonník, ktorý celý rozhovor začal. Správne rozoznal, že Boží zákon považuje lásku k Bohu a blížnemu za podstatnú vec. Bolo mu len nejasné, kto je jeho blížnym (29). Vtedy platilo, že Žid sa smie stýkať len so Židom. Ježišovi ostro vytykali, že sa stýka aj s mýtnikmi, ktorí slúžili Rimanom (Luk 19:1nn). Pre zákonníka bol preto blížny ten, kto sa priblížil k nemu, kým Ježiš ukazuje, že blížny je ten, ku komu sa my priblížime. Nesmieme z úcty k Bohu zanedbať človeka - dogmaticky a obradne nepochopenou poslušnosťou!

Záver. – Okrem nášho utrpenia trpia aj druhí. Potešme seba, ale neobíd'me druhých, ktorí sú možno ešte biednejší ako my. Nečakajme, kým sa oni priblížia k nám a stanú sa hodnými, ale priblížme sa my im, lebo to je hlavným princípom kresťanstva!

Modlitby: Téma - Pomoc blížnemu

Vďaky:

- za to, že evanjelium nás stretáva v našej núdzi
- za každého, kto nám pomohol v našej núdzi

Prosby:

- za rozpoznanie, v čom je núdza ľudí okolo nás
- za prekonávanie vzrastajúcej ľahostajnosti medzi ľuďmi navzájom
- za ochotu kresťanov vstupovať do nezištných vzťahov
- za ochotu obetovať svoje pohodlie a zdroje na pomoc blížnym

Nedeľa 16.1.2011

8/ UTRPENIE AKO IDEÁL (Marek 8:31-35)

Utrpenie je pre nás ťažké a Boh sa postaral, aby nám „temné údolie“ osvietil. Proti ľudskej logike však na vyššom stupni kladie utrpenie nie ako zlo, ale ako ideál.

a/ Z vrcholu na dno (31)

Ježiš chcel vedieť, za koho Ho pokladajú učeníci, a Peter vyznáva: „Ty si Kristus“ (29). To nebolo Jeho priezvisko, ale hebrejský titul pre všemocného pomazaného kráľa. Ježiš je teda na vrchole, ale tu začína vyznávať, že „Syn človeka musí mnoho trpieť ... a byť zabitý“ (31). Bol na vrchole, na čo ukazuje aj titul Syn človeka, ktorý je vzatý z 5Mojž. 7:13. Tam označuje vládara, ktorý má „moc, slávu a kráľovstvo“. Z vrcholu však musí dolu, lebo ľudstvo je zamorené morom sebeckta, ktoré sa dá vyliečiť len krvou Baránkovou (Iz. 53:5).

Z vrcholu teda na samé dno, pretože bol Synom človeka, ale nehľadal svoj blahobyt, ale blaho človeka. Bol na podobu Boha, ale stal sa človekom, lebo inak záchrana ľudstva nebola možná. Na druhej strane musel byť odsúdený náboženskými súdmi farizejov a zákonníkov, ale rozhodujúci je Boží tribunál. Ježiš má pritom uistenie, že Boží súd prisúdi právo Jemu, takže „na tretí deň vstane z mŕtvych“ (31). Kňazi mali moc, Ježiš mal právo.

b/ „Zostať na vrchole!“ (32-33)

O svojom utrpení vraví Ježiš „celkom otvorene“. Peter Ho z úcty odviezol nabok a začal Ho karhať: „Nech Ti je Boh milostivý, Pane! To sa Ti nesmie stať!“ (Mt 16,22). Tu sa u Petra ukazuje človečina, ktorá v celom živote hľadá len to, čo je sladké, príjemné, upokojujúce. Má cit aj pre Boha a hlási sa k Nemu, ale len na to, aby Boh preukazoval milosť vo forme pohodlia. Všetelijakú stratu človek znesie, ale pohodlný pokoj je č. 1! Nesmie chýbať!

Peter odviezol Ježiša nabok od učeníkov „do súkromia“, lebo chcel „chrániť slabého a napraviť nemúdreho“. Ježiš sa ale obrátil k učeníkom a pokarhal Petra: „Chod' za mňa, satan!“ (33). Veď robil práve to, čo robil aj pokušiteľ, keď mu sľuboval kráľovstvá sveta, ak sa mu pokloní. Peter dokonca radil, aby sa Ježiš nezriekol slávy, ktorá Mu právom patrí ako Mesiášovi. Ale pokušenie je tu isté: Aj pokušiteľ aj Peter nechce vziať Ježišovi život, ale bolesť. Ježiš ale nepodľahol. Ľudský záujem je sláva, Boží záujem je spása pomocou obete!

c/ Z dna na vrchol (34-35)

Učeníci opustili svoje doterajšie účinkovanie a začali nasledovať Ježiša, čiže „robiť s ním tú istú cestu“. Zažívali pritom mnoho prekvapení, ale tu prišlo najväčšie prekvapenie: Ježiš – Kráľ sa musí stať otrokom. A ešte jedno prekvapenie: To je cesta aj pre učeníka, ktorý nech „zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“ (34). On sa „vyprázdnil“, t.j. povedal „nie“ svojmu Ja (Filip:2) a to isté čaká aj od učeníka. Znakom toho je kríž. Nemusí tak zomrieť na kríži ako On, ale kríž musí niesť ako znak toho, že ukrižoval svoje Ja a žije pre iného.

My máme ľudské zmysľanie, lenže to je krátkozraké. „Kto by si chcel zachrániť život, stratí ho. Kto však stratí svoj život, zachráni si ho“ (35). Veď ho dal pre Ježiša a pre ľudí. Je večným Božím zákonom, že napríklad voda netečie hore. Nie a nie a nie!! Keď chceš piť, tak musíš zostúpiť pod prameň, lebo nad prameňom vyschneš! „Ak pšeničné zrno ... neodumrie, zostane samo, ale ak odumrie, donesie veľkú úrodu“ (Ján 12:24). Najväčšie riziko je nič neriskovať!

Záver. – Utrpenie z nás môže vysať život, ale je aj cestou, na ktorej obohatí náš život. Tak to robil Ježiš, že na vrchole moci sa rozhodol pre obeť za hynúce ľudstvo. Tak volá aj nás, aby sme šli za Ním a robili to isté, čo On: aby sme so svojím krížom kráčali za Ním na vrchol.

Modlitby: Miestne okolnosti a potreby

Vďaky:

Prosby: